

Wzmiankowany przepis ustawowy rozróżnia dwa wypadki:

a) w szpitalu powiatowego związku komunalnego (miasta wydzielonego) leczy się członek Kasy Chorych, której działalność obejmuje okrąg tegoż związku komunalnego, — w tym wypadku związek komunalny (powiat, miasto wydzielone) jest uprawniony do pobrania od Kasy Chorych tytułem kosztów kuracyjnych jej członka połowę własnego przeciętnego kosztu utrzymania i leczenia, czyli innemi słowy — 500/0 taksy ustanowionej dla kuracjuszy.

Drugą połowę dokłada z własnych funduszków Związek Komunalny utrzymujący dany szpital bez prawa regresu do leczonego, jego krewnych i gminy pobytu.

b) Publiczny szpital komunalny przyjmuje na leczenie członka Kasy Chorych innego okręgu (np. szpital w Opatowie leczy członka Kasy Chorych w Kielcach, mieszkającego w gminie Suchedniów). W danym razie Związek Komunalny, utrzymujący szpital (Opatów), likwiduje pełne koszty leczenia od właściwej Kasy Chorych (w Kielcach), ta ostatnia zaś ma prawo żądać zwrotu połowy zapłaconej kwoty od gminy pobytu leczonego (gm. Suchedniów). Na tem stanowisku stanął Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 8 marca 1927 r. L. rej. 1314/25.

I znowu gmina pobytu nie ma regresu do leczonego członka Kasy Chorych wzgl. jego krewnych, bez względu na ich stan majątkowy.

Interpretacja taka jest oczywiście następstwem założenia ustawy o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby, założenia zapewniającego ubezpieczonemu otrzymywanie za opłaconą wkładkę wszelkich świadczeń w ustawie przewidzianych, bez potrzeby dodatkowych opłat z jego strony.

Ponieważ zdarzały się parokrotnie wypadki pociągania przez gminy ubezpieczonych w Kasie Chorych do zwrotu różnicy taksy szpitalnej, należy udzielić Wójtom gmin i Burmistrzom miast szczegółowych w tym względzie instrukcji, zgodnych z niniejszym okólnikiem.

VI. Koszta jednorazowej pomocy lekarskiej.

W sporadycznym wypadku zwrócono się do Urzędu Wojewódzkiego o wyjaśnienie, czy postanowienia ustawy o kosztach leczenia ubogich mają zastosowanie w razie udzielenia ubogiemu pomocy lekarskiej przez lekarza prywatnego.

Biorąc pod uwagę tekst samej ustawy, jak i § 1 rozporządzenia wykonawczego (Dz. Ust. Nr 99, poz. 861), dojść trzeba do niewątpliwego wniosku, że w omawianej sytuacji w żadnym razie nie można stosować ustawy o kosztach leczenia, należność bowiem za udzieloną pomoc lekarską może być dochodzona na drodze powódz-

stwa cywilnego, przyczem jako subsydjarnie zobowiązana, mogłaby być pozwana gmina opieki (art. 4 ustawy z 16 VIII 1923 r. Dz. Ust. Nr 92, poz. 726).

VII. Postępowanie związane z likwidacją kosztów kuracyjnych i właściwość władz.

Wobec powołanych już postanowień Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 29 II 1924 r. o zaliczkowym pokrywaniu kosztów leczenia i ustawy z 29 III 1926 r. przychodzi automatycznie załatwienie spraw kosztów leczenia na Wydziały Powiatowe (Magistraty miast wydzielonych), do których też należy kierować odnośne rachunki z niezbędnymi materiałami, dającymi możność ustalenia, że dany powiat ziemski względnie miejski jest zobowiązany do pokrycia likwidowanych kosztów.

O ile zarządy szpitali publicznych, zwłaszcza z innych dzielnic, nadsyłają rachunki kosztów leczenia za mieszkańców miast wydzielonych Panom Starostom, winni Panowie bezzwłocznie odstąpić sprawą zainteresowanemu Magistratowi, powiadamiając jednocześnie o tem zarząd właściwego szpitala.

Należy więc zaniechać w tych wypadkach zbędnej pośredniczącej korespondencji i ponaglań ze strony Starostwa względnie Wydziału Powiatowego.

Wyjątki od wypowiedzianej zasady, że sprawy kosztów leczenia winny być załatwiane przez Wydziały Powiatowe (Magistraty miast wydzielonych), są wskazane w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy z 29 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 861).

Należą tu:

a) rozstrzyganie odwołań przeciw orzeczeniom organów wykonawczych Związków komun., nakładających obowiązek ostatecznego pokrycia kosztów kuracyjnych przez leczonego względnie jego krewnych. Załatwianie bowiem tych odwołań podlega zgodnie z § 13 cytowanego rozporządzenia kompetencji państwowych władz administracji ogólnej, a zatem w odniesieniu do orzeczeń Wójtów gmin i Magistratów miast niewydzielonych, Starostów, w odniesieniu zaś do takichże orzeczeń Magistratów miast wydzielonych Urzędu Wojewódzkiego.

b) Zarządzenie egzekucyjne ściągnięcia kosztów leczenia władny jest wydać jedynie właściwy Starosta (§ 15 rozporządzenia). Zwracam na tem miejscu uwagę, że zarządzenie to może dotyczyć nie tylko osoby fizyczne, ale i zobowiązane instytucje (wyznaniowa gmina żydowska, kasa chorych).

Na podstawie ustawicznie powtarzających się wystąpień szeregu szpitali jestem zmuszony stwierdzić pokaźne zaległości w kosztach leczenia ze strony zarządów wyznaniowych gmin żydowskich.